

ΠΑΝΙΑ ΣΥΝΟΔΙΝΟΥ
ΤΟ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟ ΣΕΝΤΟΥΚΙ

Copyright © Συνοδινού Πάνια
Follow me on Twitter: @RaniaSin
“Smashwords Edition”

Στα αγαπημένα μου παιδάκια ☺

ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική ή κατά παράφραση ή διασκευή απόδοση του περιεχομένου του παρόντος web site με οποιονδήποτε τρόπο, ηλεκτρονικό, μηχανικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εργαστηρίου. Νόμος 2121/1993 και κανόνες Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα.

Μια φορά και έναν καιρό ήταν δύο πολύ αγαπημένα αδελφάκια ο Άλεξ και η Νεφέλη. Ζούσαν ευτυχισμένα στην πόλη μαζί με την οικογένεια τους. Αφού πέρασε η σχολική χρονιά και ήρθε ο Αύγουστος έφτασε η ώρα που όλοι περίμεναν. Η ώρα των διακοπών.

Τα αδελφάκια ήταν πολύ χαρούμενα γιατί επιτέλους θα περνούσαν τις διακοπές τους μαζί με τον Άγγελο και τον Μάριο, τα αγαπημένα τους ξαδέρφια. Οι τέσσερεις τους έκαναν την καλύτερη παρέα.

Γεμάτα χαρά και με βαλίτσες γεμάτες επιβίβαστηκαν στο καράβι μαζί με τους γονείς τους. Οι ώρες του ταξιδιού έμοιαζαν ατελείωτες όμως δεν είχαν άλλη επιλογή. Έπρεπε να κάνουν υπομονή και να βρουν τρόπους να διασκεδάσουν μόνοι τους. Για αυτόν ακριβώς τον λόγο είχαν προμηθευτεί βιβλία και επιτραπέζια παιχνίδια. Ευτυχώς δεν είχε φουρτούνα και τα κύματα χάιδευαν απαλά το πλοίο. Είχαν την αίσθηση πως επέπλεαν πάνω σε λάδι και όχι στη θάλασσα. Ο ουρανός ήταν καταγάλανος, ο ήλιος χρύσιζε τη θάλασσα και τα σύννεφα είχαν πάει και εκείνα το δικό τους ταξιδάκι.

Έφτασαν στο νησί νύχτα όπως πάντα. Με τα βλέφαρα να κλείνουν από την κούραση πήγαν όλοι να κοιμηθούν. Οι βαλίτσες μπορούσαν να περιμένουν την επόμενη μέρα. Ο Άλεξ και η Νεφέλη, δεν μπορούσαν να κοιμηθούν από τη χαρά τους, όμως όσο περνούσε η ώρα έκλειναν τα ματάκια τους και ταξίδεψαν σε ένα πολύ γλυκό ύπνο.

Το επόμενο πρωινό είχαν κανονίσει να βρεθούν με τα ξαδέρφια τους στην θάλασσα. Δεν ήθελαν να χάσουν ούτε μία μέρα μπάνιου. Εννοείται πως μετά θα έτρωγαν και παγωτό. Μέσα σε λίγο χρόνο ήταν όλοι έτοιμοι. Ο Άγγελος και ο Μάριος ήταν ήδη εκεί και τους περίμεναν. Όλο χαρά μπήκαν τρέχοντας στη θάλασσα και ας ήταν λίγο κρύο το νερό. Βουτιές, πλατσουρίσματα και πειράγματα είχαν τον πρώτο λόγο. Τα γέλια τους ακουγόntonταν από μακριά. Όλα κυλούσαν ωραία και ο Άλεξ ήταν πολύ ευτυχισμένος δεν μπορούσε να ξέρει τι περιπέτεια θα ζούσε μετά.

Μόλις βγήκαν από τη θάλασσα και έφαγαν ένα μικρό κολατσιό, η Νεφέλη είχε την ιδέα να μαζέψει κοχυλάκια μαζί με τον Μάριο. Ο Άλεξ πήγε με τον Άγγελο μια μικρή βόλτα στην παραλία.

«Το ξέρεις Άλεξ πως πολύ παλιά στα νησιά υπήρχαν πειρατές;»

«Εννοείς πως δεν υπάρχουν μόνο στα παραμύθια;»

«Αλήθεια λέω. Το λένε όλοι οι παλιοί κάτοικοι του νησιού. Ερχόντουσαν και έκλεβαν ό,τι έβρισκαν».

«Και οι κάτοικοι τι έκαναν;»

«Δεν μπορούσαν να κάνουν και πολλά, απλώς έμεναν όσο το δυνατόν πιο μακριά από τα λιμάνια».

«Τι κρίμα» είπε ο Άλεξ πλατσουρίζοντας τις πατούσες του μέσα στα νερά. «Που λες να έκρυβαν τους θησαυρούς τους;»

«Κανείς δεν ξέρει. Πολλοί όμως έψαχναν να τους βρουν. Μάλιστα και εδώ σε αυτό το νησί είχαν έρθει. Υπάρχει ένα νανάγιο. Πέρυσι το καλοκαίρι έφεραν τεράστια μηχανήματα και το ανέσυραν από τη θάλασσα, όμως δυστυχώς για εκείνους δεν βρήκαν τίποτα» είπε ο Άγγελος και πέταξε ένα βοτσαλάκι στη θάλασσα.

«Και που είναι τώρα το πειρατικό πλοίο;» ρώτησε όλο περιέργεια ο Αλέξ.

«Το παράτησαν. Δεν τους χρησίμευε πουθενά. Ένα μάτσο σαπισμένα ξύλα που δεν έχουν καμία αξία» είπε ο Άγγελος.

«Και που είναι;» ρώτησε ο Άλεξ γεμάτος περιέργεια.

«Βασικά δεν είναι μακριά από δω, το έχουν παρατήσει σε μια σπηλιά».

«Πάμε;»

« Δεν είναι καλή ιδέα. Έχουμε ήδη απομακρυνθεί και φωνάζουν οι γονείς μας. Υποτίθεται πως εγώ σαν μεγαλύτερος πρέπει να σε προσέχω. Άστο».

«Έλα βρε ξάδερφε, δεν θα αργήσουμε. Μια ματιά να του ρίξω θέλω. Δεν έχω δει ποτέ μου κάτι τέτοιο. Θα φύγουμε αμέσως, στο υπόσχομαι».

«Θα τα ακούσω» είπε ο Άγγελος γνωρίζοντας τη συνέχεια. Σίγουρα αν κάτι πήγαινε στραβά με εκείνον θα τα έβαζαν όλοι.

«Είσαι κότα και μεγάλη μάλιστα» του είπε ο Άλεξ.

«Δεν είμαι!»

«Είσαι!»

«Δεν είμαι σου λέω»

«Τότε να με πας»

«Εντάξει, αλλά θα πεις πως η ιδέα ήταν δική σου. Και ΜΗ με

ξαναπείς κότα!» είπε εκνευρισμένος ο Άγγελος.

«Σύμφωνοι». Ο Άλεξ είχε πετύχει αυτό που ήθελε και ήταν πολύ ενθουσιασμένος. Ο Άγγελος ξεκίνησε να τρέχει κάνοντας νόημα στον Άλεξ να τον ακολουθήσει. Δεν έπρεπε να αργήσουν. Πέρασαν ολόκληρη την ακτή, αφήνοντας πίσω τους τη χρυσή αμμουδιά. Με μεγάλη προσοχή πατούσαν ξυπόλυτοι πάνω στα βραχάκια που θα τους οδηγούσαν στην σπηλιά.

«Ουάου!» είπε ο Άλεξ μόλις είδε το νανάγιο. Ένα μεγάλο ιστιοφόρο καράβι που του είχε μείνει μόνο ένα κατάρτι. Τα υπόλοιπα ήταν σπασμένα, ούτε λόγος για πανιά. «Λες να έχει καμιά κρυφή καταπακτή που οι άλλοι δεν βρήκαν;»

«Δεν νομίζω βρε Άλεξ, Τόσοι μεγάλοι άνθρωποι ήταν εδώ. Πιο έξυπνοι και εκπαιδευμένοι. Αν υπήρχε κάτι σίγουρα θα το είχαν βρει εκείνοι πρώτοι. Εμάς θα περίμεναν;»

«Καλά, ό,τι πεις. Εγώ πάω να ψάξω» είπε ο Άλεξ και πλησίαζε το καράβι.

«Μην πας, είναι επικίνδυνο, ούτε παπούτσια δεν φοράς» του φώναξε ο Άγγελος.

«Μην ανησυχείς, δεν παθαίνω τίποτα εγώ» είπε ο Άλεξ και ξεκίνησε να σκαρφαλώνει μέσα από ένα άνοιγμα που βρήκε στα πλάγια του καραβιού. Ο Άγγελος προσπαθούσε να τον ακολουθήσει, αλλά ήταν δύσκολο και εν τω μεταξύ ο Άλεξ είχε ήδη μπει μέσα.

Αν και φοβόταν λιγάκι ο Άλεξ περπατούσε ανάμεσα στις σαπισμένες καμπίνες, ένιωθε τα ξύλα να λυγίζουν λίγο σε κάθε του βήμα. Τελικά αυτό που έκανε δεν ήταν και τόσο καλή ιδέα, έπρεπε να γύριζε πίσω πριν έσπαγε τίποτα εκεί πέρα.

«Άγγελε, έρχομαι πίσω, μη με ακολουθείς. Είναι αρκετά επικίνδυνα, τα ξύλα είναι σάπια». Δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει και ξάφνου μια μεγάλη σανίδα υποχώρησε και εκείνος βρέθηκε να πέφτει στο αμπάρι του πλοίου.

Έμεινε για αρκετή ώρα ξαπλωμένος. Όταν όμως άνοιξε τα μάτια του, έμοιαζαν όλα διαφορετικά, λες και είχαν αλλάξει όλα. Το δωμάτιο που είχε προσγειωθεί δεν έμοιαζε παλιό, απεναντίας ήταν καλοδιατηρημένο. Εκείνος δεν βρισκόταν ανάμεσα σε ξύλα όπως περίμενε, αλλά ήταν ξαπλωμένος σε ένα στενό, μονό ξύλινο κρεβάτι.

«Παράξενα πράγματα» σκέφτηκε. Μήπως οι ερευνητές δεν είχαν ανακαλύψει αυτό το δωμάτιο; Μήπως ήταν ένα μυστικό

πέρασμα που μόνο εκείνος είχε ανακαλύψει; Και αν είναι πράγματι έτσι, πως είναι δυνατόν να βρίσκεται σε τόσο καλή κατάσταση; Μήπως είναι ένα πλοίο φάντασμα; Ένα πλοίο στοιχειωμένο; Σκέφτηκε και αμέσως πετάχτηκε πάνω όρθιος. Αν και δεν πίστευε ποτέ του σε αυτά, ήξερε πως είναι παραμύθια, αισθάνθηκε πως ήταν πολύ περίεργο. Ξάφνου αισθάνθηκε να μετακινείται, έμοιαζε λες και ταξίδευε το πλοίο.

«Άγγελε, Άγγελε» φώναζε δυνατά και έτρεξε προς το παράθυρο. Αυτό που είδε όμως ήταν πάνω από την φαντασία του. Αντί να αντικρύσει τη σπηλιά, τον Άγγελο ή οτιδήποτε που να έβγαζε νόημα έξω από το παράθυρο απλωνόταν απέραντη θάλασσα. Απέραντη τρικυμιώδης θάλασσα. Τότε ήταν που σάστισε εντελώς. Πήγε διστακτικά και άνοιξε το πόμολο της πόρτας, δεν ήταν σίγουρος τι θα έβλεπε μπροστά του.

Το μόνο που είδε ήταν πως μπροστά του υπήρχε ένας στενός, μακρύς διάδρομος και εκείνος ήταν στην τελευταία πόρτα. «Αυτό σίγουρα δεν ήταν ερειπωμένο καράβι» σκέφτηκε από μέσα του. Τρεκλίζοντας από το κούνημα του καραβιού πήγαινε συνέχεια σαν μεθυσμένος μέχρι να φτάσει τη σκάλα που προφανώς οδηγούσε στο κατάστρωμα. Ανέβηκε φοβισμένος ένα ένα τα ξύλινα σκαλοπάτια μέχρι που έφτασε στο τελευταίο σκαλοπάτι. Άνοιξε διάπλατα τα μάτια του και τα έτριψε μην πιστεύοντας σε αυτό που έβλεπε.

Το πειρατικό καράβι όχι μόνο δεν ήταν διαλυμένο αλλά έμοιαζε με καινούργιο. Τα μεγάλα του πανιά στα κατάρτια φούσκωναν από τον αέρα και του έδιναν μεγάλη ταχύτητα. Τι κατάστρωμα ήταν γεμάτο ανθρώπους, όχι ερευνητές, αλλά αληθινούς πειρατές που ήταν όλοι απασχολημένοι με την τρικυμία. Έμοιαζε δύσκολο να κουμαντάρουν το πλοίο όταν είχε τόσο μεγάλα κύματα.

Ο Άλεξ κατέβηκε γρήγορα τα σκαλιά. Αυτός δεν ανήκε εκεί, δεν ήταν πειρατής, έπρεπε να μείνει σίγουρα μακριά τους. Πως όμως; Ήταν παγιδευμένος σε ένα πειρατικό καράβι, στην μέση της θάλασσας. Τα πράγματα γινόντουσαν όλο και πιο δύσκολα. Αυτό που ήθελε πραγματικά να κάνει ήταν να εξαφανιστεί από εκεί και να βρεθεί πάλι κοντά στον Άγγελο. Με ποιο τρόπο όμως;

Αποφάσισε να γυρίσει πίσω στο δωμάτιο, εκεί μάλλον θα ήταν πιο ασφαλής και αν έμπαινε κάποιος μέσα εκείνος θα κρυβόταν

κάτω από το κρεβάτι. Δεν πρόλαβε να κάνει ένα βήμα και άκουσε βαριά βήματα πίσω του.

«Ει αγόρι. Τώρα που έγινες καλά σε περιμένει πάλι η σφουγγαρίστρα. Μην πας να το σκάσεις» είπε η φωνή και ο Άλεξ γύρισε να δει ποιος του μιλούσε. Η φωνή αυτή βγήκε από ένα χοντρό, βρώμικο, φαλακρό πειρατή με κατακόκκινη μύτη από το κρασί και καφέ δόντια. «Μίλα αγόρι, σου έφαγαν τη γλώσσα;» είπε και του πέταξε τη σφουγγαρίστρα.

Ο Άλεξ αν και ήταν γεμάτος απορίες δεν ήθελε να ανταλλάξει ούτε μια λέξη με αυτόν τον άσχημο τύπο. Σιωπηλά πήρε την σφουγγαρίστρα και ξεκίνησε να καθαρίζει τον διάδρομο. Στο μυαλό του όμως τριγυρνούσε μια μεγάλη απορία: «Πως τον ήξερε ο ναύτης;»

Ένας άλλος πειρατής που αντί για χέρι είχε ένα μεγάλο γάντζο και φορούσε ένα μαύρο σακάκι με χρυσά κουμπιά τον πλησίασε και τον έπιασε από την μπλούζα.

«Πήγαινε να καθαρίσεις την καμπίνα του καπετάνιου. Ο τρελοπαπαγάλος του τα έκανε όλα χάλια. Έχει τρελά νεύρα ». Ο Άλες προτίμησε και πάλι να μείνει σιωπηλός. Όταν έπεσε φορούσε μαγιό, όχι ρούχα. Μήπως τον έντυσε κανείς; Μετά από αυτές τις γρήγορες σκέψεις απάντησε:

«Ποια είναι η καμπίνα του;»

«Καλά τα έλεγε ο Καφεδόντης. Τι χτύπημα στο κεφάλι σε έκανε να ξεχάσεις τα πάντα Τρίτη πόρτα δεξιά. Τρέχα, άντε» του φώναξε και ο Άλες πήγε γρήγορα. «Χτύπησα το κεφάλι μου;» αναρωτιόταν και φοβισμένος άνοιξε την πόρτα της καμπίνας του καπετάνιου.

«Καταραμένο πουλί με έχεις τρελάνει» φώναζε ο καπετάνιος και κυνηγούσε έναν καταπράσινο παπαγάλο με μια κόκκινη φούντα στο κεφάλι. Ο παπαγάλος έμοιαζε αναστατωμένος και ανακάτευε τους χάρτες.

«Κρα, κρα. Πάμε σε λάθος πορεία. Γιατί δε με ακούς;» φώναζε ο παπαγάλος. Ο Άλεξ έμεινε να κοιτάζει αποσβολωμένος αυτό που έβλεπε. «Ένας παπαγάλος που μιλάει» σκέφτηκε.

«Τι κοιτάς; Μάζεψε το φαγητό που πέταξε ο Μπαρμπαρόσα» είπε ο καπετάνιος και συνέχισε να κυνηγάει τον παπαγάλο. «Ο μεγάλος πειρατής Μπαρμπαρόσα ήταν παπαγάλος;» σκεφτόταν

μπερδεμένος ο Άλεξ. Μάζευε το χάος που είχε προκαλέσει ο Μπαρμπαρόσα και παρατηρούσε τον καπετάνιο. Ήταν μέτριος στο ύψος, είχε μαύρα μαλλιά, στριφογυριστό μουστάκι και φορούσε ένα πειρατικό καπέλο. Δεν έμοιαζε και τόσο τρομακτικός πειρατής. Ο παπαγάλος κατάφερε και ηρέμησε και πλησίασε πάλι το τραπέζι.

«Για να πάμε στο θησαυρό πρέπει να ακολουθήσουμε βορειοδυτική πορεία, διαφορετικά θα μπλέξουμε στη δίνη του ωκεανού, κρα κρα» .

«Μα τι λες , τα έχεις υπολογίσει λάθος. Πρέπει να πάμε βορειοανατολικά» επέμενε ο καπετάνιος.

«Δεν είναι έτσι κάπτεν Τσιζμπεργκερ κρα κρα. Λάθος τα λες εσύ, κρα κρα» φώναζε ο παπαγάλος και ο Άλεξ κρυφογελούσε. Άκου κάπτεν Τσιζμπεργκερ, μα όνομα είναι αυτό;

« Εσύ τα λες λάθος ανόητο πουλί»

«Εσύ, κρα κρα» αναστατώθηκε πάλι ο παπαγάλος, άρχισε να πετάει γύρω γύρω και πήγαινε να του τσιμπάει τη μύτη.

«Άσε τη μύτη μου την έχεις καταντήσει καραμούζα, φύγε» φώναζε στον Μπαρμπαρόσα. «Αγόρι, πήγαινε να φωνάξεις τον Πλακουτσομούτη» είπε στον Άλεξ και εκείνος έφυγε από το δωμάτιο. Έκπληκτος από αυτό που είχε δει δειλά δειλά ανέβηκε τα σκαλιά που οδηγούσαν στο κατάστρωμα. Όλοι εργαζόταν πυρετωδώς, αυτή η τρικυμία τους είχε βάλει να τρέχουν.

«Κύριε Πλακουτσομούτη, κύριε Πλακουτσομούτη, σε θέλει ο καπετάνιος» φώναζε δυνατά και περίμενε να δει ποιος θα ανταποκρινόταν στο κάλεσμα του. Μόλις οι πειρατές άκουσαν το «κύριε» ξέσπασαν σε τρανταχτά γέλια. Ένας ψηλός μεγαλόσωμος άντρας με ξανθά μαλλιά και με μια μύτη λες και είχε περάσει τρένο από πάνω της τον πλησίασε, του έριξε μια άγρια ματιά και κατέβηκε τα σκαλιά.

«Αγόρι, τι κάθεσαι; Έλα να μαζέψεις τα σκοινιά» του φώναζε ένας άλλος και ο Άλεξ υπάκουσε. Δεν είχε και άλλη επιλογή. Προφανώς τον ήξεραν, δεν ήταν αιχμάλωτος, αποτελούσε πλήρωμα του πλοίου. Άρα ήταν πειρατής; Αληθινός πειρατής; Αυτό θα ήταν συναρπαστικό ή μήπως όχι; Σκεφτόταν όσο μάζευε τα σκοινιά.

«Κρα κρα» άκουσε πάλι την ενοχλητική φωνή του παπαγάλου. Ο κάπτεν Τσιζμπεργκερ ανέβηκε στο κατάστρωμα μαζί με τον Μπαρμπαρόσα.

«Αποφάσισα να ακολουθήσουμε βορειοανατολική πορεία. Αυτή η πορεία θα μας οδηγήσει στα πλούτη και τη δόξα. Όλοι θα θυμούνται πως ο κάπτεν Τσίζμπεργκερ και το πλήρωμα του βρήκαν τον θησαυρό των ανέμων». Μόλις το άκουσε αυτό ο παπαγάλος άρχισε να πετάει από κεφάλι σε κεφάλι λες και ήταν βραχάκια.

«Μην τον ακούτε. Κρα Κρα. Μην τον ακούτε το ρούμι του έχει πειράξει το μυαλό. Είναι μεθυσμένος. Αν πάτε από εκεί θα βρεθούμε στη μεγάλη ρουφήχτρα του ωκεανού».

Οι πειρατές έβαλαν όλοι τα γέλια. Κανείς δεν πίστευε τον παπαγάλο. Ο κάπτεν Τσίζμπεργκερ πήγε στο τιμόνι του πλοίου και ο παπαγάλος έκατσε πάνω στο κεφάλι του Άλεξ. Ο Άλεξ έμεινε ακίνητος, δεν ήθελε να τον τρομάξει και να τον αναστατώσει. Ο παπαγάλος έκατσε στον ώμο του και πλησίασε το αυτί του. Ο Άλεξ σκέφτηκε πως θα φάει μια γερή τσιμπιά ωστόσο ο παπαγάλος είπε όσο πιο χαμηλόφωνα μπορούσε: «Πως βρέθηκε εσύ εδώ; Εσύ δεν ανήκεις εδώ».

«Δεν ξέρω, όμως θέλω να γυρίσω πίσω. Δεν είμαι πειρατής» απάντησε.

«Θα σε βοηθήσω» του είπε ο παπαγάλος και πέταξε πίσω στις καμπίνες.

Μετά από λίγη ώρα άρχισε να φυσάει ένας δυνατός αέρας. Οι πειρατές μάζεψαν αμέσως όλα τα πανιά. Τα κύματα σαν πελώρια στόματα με τεράστια όρεξη έμοιαζαν έτοιμα να φάνε το πλοίο. Ακόμα και οι πειρατές παραμιλούσαν πως τέτοια θαλασσοταραχή δεν είχαν ξανασυναντήσει. Αυτό έδειχνε πως ο παπαγάλος είχε απόλυτο δίκαιο. Είχαν πάρει εντελώς λάθος κατεύθυνση. Ο καπετάνιος έτρεξε για να στρίψει το τιμόνι αλλά ήταν αδύνατον. Χρειαζόταν περισσότερη δύναμη. Φώναξε για βοήθεια τον Ανοιχτομάτη, ο οποίος είχε ένα μάτι πελώριο και ένα μικρό σαν κουμπότρυπα, αλλά δυστυχώς το τιμόνι έσπασε. Η δύναμη των κυμάτων ήταν καταστροφική.

Ξάφνου, έσπασαν από τον αέρα τα δύο μικρά κατάρτια και ξεκίνησε πολύ δυνατή βροχή. Ένας κεραυνός χτύπησε το πλοίο και δημιούργησε μια τεράστια τρύπα στα πλάγια που έμπαζε νερά. Οι πειρατές έκαναν τα πάντα, όμως τα πράγματα ήταν πάρα πολύ δύσκολα. Πραγματικά πίστεψαν πως θα ήταν το τελευταίο τους ταξίδι.

Μια γιγάντια δίνη μέσα στη θάλασσα παρέσερνε το πλοίο κυκλικά το πλοίο. Ήταν έτοιμη να το ρουφήξει όπως ρουφάει το νερό η μπανιέρα. Το πλοίο στριφογύριζε ασταμάτητα και όλοι προσπαθούσαν να κρατηθούν για να μην πέσουν. Τελικά το πλοίο κατέληξε στη μεγάλη ρουφήχτρα. Παραδόξως όμως δεν βούλιαξε, αλλά πέρασε από μέσα της λες και περνούσε από κάποιο μυστικό πέρασμα. Έκανε μια δυνατή βουτιά μέσα στο νερό και μετά ξεπήδησε με τεράστια ορμή στην επιφάνεια.

Οι βρεμένοι πειρατές κοιτούσαν έκπληκτοι το μέρος που είχαν βρεθεί. Μερικοί είχαν ψάρια στο στόμα τους, κοχύλια μέσα στη μύτη τους, αστερίες στο κεφάλι τους και άμμο στα μαλλιά τους. Μόλις συνειδητοποιήσανε πως ήταν ζωντανοί άρχισαν τα γέλια και τους χορούς. Ο Άλεξ ο οποίος είχε βρει καταφύγιο κάτω από μια αναποδογυρισμένη βάρκα άκουσε τη φασαρία και ξετρύπωσε.

Ο καιρός είχε αλλάξει και ο ήλιος ήταν πάλι ψηλά στον ουρανό. Τίποτα δεν θύμιζε την κακοκαιρία και όλα όσα είχαν συμβεί πριν. Μόνο που το καράβι ήταν σε πολύ κακή κατάσταση και χρειαζόταν άμεσα επισκευή. Ήδη είχε νερά στο αμπάρι.. Ο Ανοιχτομάτης με το μάτι τηλεσκόπιο, είδε από μακριά ένα νησί.

«Ξηρά, ξηρά» φώναζε και χοροπηδούσε σαν μαϊμού. Τότε ο κάπτεν Τσιζμπεργκερ διέταξε να πάνε να αράξουν. Πήρε θάρρος και ο παπαγάλος, ο οποίος είχε κρυφτεί κάτω από το καπέλο του καπετάνιου.

«Κρα, κρα σου του είπα κουφιοκέφαλε. Πήραμε λάθος δρόμο».

«Σταμάτα να φωνάζεις γιατί κάνεις λάθος. Εδώ θα βρούμε το σεντούκι. Είμαστε πειρατές;» ρώτησε και κοιτούσε τους πειρατές του.

«Ναι!!» απάντησαν όλοι με μια φωνή και ύψωναν τα χέρια τους.

«Πάμε να πάρουμε το θησαυρό;»

«Ναι!!» φώναζαν όλοι και με ένα νεύμα του καπετάνιου μπήκαν όλοι στις βάρκες για να πάνε σε αυτό το νησί.

Φτάνοντας στην όχθη ο Άλεξ είχε ένα περίεργο προαίσθημα. Παρόλο που έμοιαζε με παράδεισο με χρυσαφένιες ακτές, ψηλά πυκνά δέντρα γεμάτα φρούτα, δεν ακουγόταν τίποτα. Ούτε ένα πουλί δεν τραγουδούσε, απόλυτη ερημιά.

Έβγαλαν τις βάρκες έξω στην παραλία και με οδηγό τον Ανοιχτομάτη άρχισαν να εξερευνούν το μέρος. Οι πειρατές με τα σπαθιά τους άνοιγαν δρόμο κόβοντας αγριόχορτα, μιας και έμοιαζε να μην είχε πατήσει κανείς το πόδι του εκεί.

«Κρα , κρα» φώναξε ο Μπαρμπαρόσα και όλοι τον αγριοκοίταξαν. Δεν ήθελαν να τους ακούσει κανείς.

«Που πάμε;» ρώτησε ψιθυριστά ο Άλεξ τον Μπροκολογένη.

«Που θες να ξέρω; Εγώ απλώς ακολουθώ» απάντησε με ένα τρόπο που έδειχνε πως δεν ήταν και τόσο έξυπνος.

«Κρα, κρα, που είναι όλοι;» παραμιλούσε ο παπαγάλος. «Περιμένετε με» τους είπε και πέταξε μακριά. Ο Άλεξ κατάλαβε πως ο παπαγάλος εξερευνούσε γρηγορότερα από ψηλά και αν έβλεπε κάτι επικίνδυνο θα ερχόταν αμέσως να τους ειδοποιήσει. Έτσι έκατσαν όλοι και τον περίμεναν, και περίμεναν μέχρι που ο κάπτεν Τσιζμπέργκερ έχασε την υπομονή του.

«Πάμε να τον βρούμε, κάτι θα έχει συμβεί. Πάμε γενναίοι μου πειρατές» είπε και σηκώθηκαν όλοι. Μετά από καμιά ώρα άρχισαν την γκρίνια.

«Διψάω».

«Κουράστηκα».

«Πεινάω».

«Μα που είναι το σεντούκι;»

«Ουφ» έλεγε ο ένας με τον άλλο μέχρι που έφτασαν μπροστά σε ένα πειρατικό καράβι. Πραγματικά υπήρχε ένα πειρατικό καράβι μέσα στη μέση του νησιού με το όνομα «Θαλασσοπνίχτρα»

«Σίγουρα θα άνηκε σε κάποιον πειρατή με ένα τόσο μεγάλο όνομα. Έχει ακόμα και την πειρατική σημαία με την νεκροκεφαλή» είπε ο Ανοιχτομάτης. Αμέσως ενθουσιάστηκαν όλοι και έσπαγαν να βρουν είσοδο στο σάπιο πλοίο. Ο Άλεξ πήγαινε συνέχεια πίσω από τον καπετάνιο μιας και όλοι τον πρόσεχαν. Όμως αποδείχθηκε πολύ απρόσεκτος. Τη μια φορά πάτησε μια τάβλα και εκείνη σηκώθηκε και του ήρθε στο κεφάλι, την άλλη μπερδεύτηκε σε έναν ιστό και κουτουλούσε δεξιά και αριστερά μέχρι να τον βγάλει. Όλα του πήγαιναν στραβά μέχρι που ήρθε ο Πλακουτσομύτης μαζί με τον Ομπρελοπόδαρο, ο οποίος αντί για πόδι είχε μια ομπρέλα, και τον Καφεδόνη.

«Καπετάνιο, βρήκαμε το σεντούκι» είπαν όλο χαρά.

«Να το φέρετε αμέσως εδώ» είπε και εκείνοι έτρεξαν για να του το φέρουν. Μόλις το έφεραν το ακούμπησαν με μεγάλη προσοχή μπροστά του. Ήταν χρυσό και είχε γύρω του σκαλισμένες περιέργες γραμμές και σύμβολα. Ήταν πολύ καλά κλεισμένο χωρίς να έχει καμία κλειδαριά. Έτσι αποφάσισαν να κάνουν όλοι μια σειρά για να το σπάσουν. Ο ένας το πέταξε με όλη του τη δύναμη, ο άλλος χοροπήδησε πάνω του, ο άλλος του πετούσε πέτρες, όμως τίποτα. Δεν είχε πάθει ούτε μια γρατζουνιά. Όταν έφτασε η σειρά του Άλεξ το έπιασε στα χέρια του με προσοχή και πήγε να το ξεσκονίσει. Επειδή είχε πολύ σκόνη αποφάσισε να το φυσήξει. Μόλις ακούμπησε την επιφάνεια του ο αέρας τα σκαλίσματα του έλαμψαν, μετά έφυγαν από τη θέση τους και σχημάτισαν το σώμα ενός πειρατή. Όλοι τρόμαξαν και έκαναν ένα βήμα πίσω».

«Είμαι ο φύλακας του σεντουκιού. Σας προειδοποιώ πως μέσα του υπάρχουν τεράστιες δυνάμεις. Όποιος καταφέρει να το ανοίξει είναι αυτός που θα μπορεί αν το ξανακλείσει. Αφήσετε το και φύγετε. Μην ξανάρθετε ποτέ» είπε με βαθειά φωνή και μετά έγινε μαύρος καπνός.

«Εμπρός, ανοίξτε το. Τι φοβάστε;» διέταξε ο καπετάνιος.

«Κρα, κρα το αγόρι να το ανοίξει» είπε ο Μπαρμπαρόσα και όλοι συμφώνησαν εκτός από τον Άλεξ. Ήθελε να σηκωθεί να φύγει και έκανε ένα βήμα πίσω. Αμέσως τότε οι πειρατές ύψωσαν τα σπαθιά τους προς το μέρος του. Δεν είχε άλλη επιλογή, δεν μπορούσε να τα βάλει με τόσους πειρατές.

Πήρε στα χέρια του το σεντούκι και άρχισε να το φυσάει από όλες τις πλευρές. Τότε το σεντούκι άρχισε να τρέμει και να κουνιέται σε σημείο που δεν μπορούσε να το κρατήσει. Χτυπούσε συνέχεια δεξιά και αριστερά με αποτέλεσμα να σπάσει ένα κομμάτι του πλοίου. Πετούσε πάνω από τα κεφάλια των έκπληκτων πειρατών μέχρι που τελικά βγήκε εντελώς έξω από το πλοίο.

Αμέσως μετά ακούστηκε ένας πολύ δυνατός θόρυβος. Όλοι αγκαλιάστηκαν από την τρομάρα τους. Το ίδιο έκαναν και τα ποντικάκια του πλοίου, ακόμα και οι αράχνες. Ο Άλεξ φοβισμένος αλλά και περίεργος πήγε στην τρύπα που έκανε το σεντούκι και κοίταξε έξω.

Το σεντούκι είχε ανοίξει και από μέσα του είχαν ξεπροβάλλει δύο μεγάλοι ανεμοστρόβιλοι, οι οποίοι έμοιαζαν να είναι εχθροί.

Είχαν και οι δύο θυμωμένα πρόσωπα και τεράστια χέρια τα οποία σχηματιζόταν από τον αέρα που στροβιλιζόταν. Οι πειρατές από την τρομάρα τους πήγαν και χώθηκαν μέσα στο σάπιο αμπάρι εκτός από τον παπαγάλο, ο οποίος πέταξε κοντά στον Άλεξ και του ψιθύρισε στο αυτί:

«Νίκησε τους και θα πας πάλι πίσω, κρα κρα».

Ο Άλεξ διστακτικά βγήκε έξω και προσπάθησε να μείνει κρυμμένος πίσω από ένα δέντρο. Οι ανεμοστρόβιλοι είχαν γίνει πελώριοι, είχαν βγει έξω από το σεντούκι και δεν του έδιναν καμία σημασία. Ήταν τόσο θυμωμένοι ο ένας με τον άλλον που κατέστρεφαν τα πάντα στο πέρασμά τους.

Ο Άλεξ πήγε κρυφά και πλησίασε το ανοιχτό σεντούκι. Στον πάτο του σεντουκιού υπήρχε χαραγμένος ένας χάρτης, ο οποίος κατέληγε σε μια άδεια στρογγυλή θήκη ή οποία είχε χαραγμένο έναν ήλιο. Εκείνη την ώρα κατάλαβε τι έπρεπε να κάνει. Η αποστολή του ήταν να βρει αυτό που έμπαινε μέσα στη θήκη. Βέβαια, δεν είχε την παραμικρή ιδέα τι θα συνέβαινε μετά.

Πήρε αγκαλιά το σεντούκι και ξεκίνησε να περπατάει. Έπρεπε να περάσει όλο το δάσος και μετά να έβρισκε την κορυφή του ψηλότερου βουνού. Μάζεψε όλο του το θάρρος και ξεκίνησε να βηματίζει προς το δάσος. Το πιο δύσκολο όμως ήταν να αποφύγει να μπλεχτεί στη μάχη των ανεμοστρόβιλων. Έτσι και έκανε αυτό το λάθος, θα έμπαινε στη δίνη τους.

«Περίμενε και μένα, κρα κρα» φώναζε ο παπαγάλος και πετούσε πάνω από το κεφάλι του.

«Τι θέλεις από εμένα;», απάντησε εκνευρισμένος ο Άλεξ μιας και εκείνος ήταν η αιτία που άνοιξε το σεντούκι.

«Είσαι ο πιο γενναίος. Θα σε βοηθήσω να τους βάλεις πάλι μέσα και μετά θα πάρω εγώ τον θησαυρό. Σίγουρα θα υπάρχει θησαυρός. Κρα κρα».

Εκείνη τη στιγμή οι ανεμοστρόβιλοι πλησίαζαν επικίνδυνα προς το μέρος του. Ο ένας είχε γίνει πράσινος καθώς είχε ξεριζώσει πάρα πολλά δέντρα τα οποία περιστρεφόταν γύρω του. Ο άλλος είχε γίνει χρυσοκίτρινος γιατί είχε μαζέψει πολύ άμμο από τη θάλασσα. Είχαν πιαστεί στα χέρια και πεταγόντουσαν κορμοί δέντρων και άμμο από παντού. Ο Άλεξ άρχισε να τρέχει με όλη του δύναμη καθώς προσπαθούσε να τους αποφύγει. Έπρεπε να είναι πολύ

προσεκτικός και να κοιτάει ψηλά για να μην τον πετύχει τίποτα στο κεφάλι. Ο πράσινος ανεμοστρόβιλος έχασε την ισορροπία του και άρχισαν να πέφτουν κορμοί και κλαδιά δέντρου από παντού. Ποτέ δεν είχε φανταστεί πως θα έκανε τον νίντζα. Ο παπαγάλος πετούσε διαρκώς δίπλα του και τον πρόσεχε φωνάζοντας του: «κρακ ρα, προσοχή».

Όταν επιτέλους βγήκε από το δάσος ήταν πραγματικά εξαντλημένος. Τουλάχιστον τους είχε αφήσει πίσω του, ή έτσι νόμιζε. Μια μεγάλη μπάλα από άμμο ερχόταν κατά πάνω του. Έκανε μια μεγάλη βουτιά πάνω στα χώματα για να την αποφύγει και παραλίγο να χτυπήσει ο Μπαρμπαρόσα. Από την πρόσκρουση με το έδαφος γέμισε όλος ο κόσμος με άμμο. Τρελάθηκαν και οι δύο από το φτάρνισμα αφού η άμμος μπήκε παντού, στη μύτη τους, στα αυτιά τους, στο στόμα τους.

«Κρα, κρα. Πάμε να φύγουμε γρήγορα» φώναζε ο παπαγάλος και ο Άλεξ άρχισε να τρέχει προς το ύψωμα. Ο Άλεξ κοντοστάθηκε για μια στιγμή και άρχισε να παρατηρεί τον χώρο. Περιμετρικά είχε πυκνή βλάστηση και ακριβώς στο κέντρο υπήρχε το καράβι. Οι ανεμοστρόβιλοι είχαν καταστρέψει τα πάντα εκτός από το καράβι που έμοιαζε άθικτο από την πάλη τους.

Η μάχη τους είχε μεταφερθεί στη θάλασσα. Ο πράσινος είχε γίνει μπλε καθώς είχε γεμίσει με θαλασσινό νερό και ο χρυσοκίτρινος ήταν γκρι γιατί έπαιρνε μαζί του τις πέτρες από τα βουνά.

Ο Άλεξ συνέχισε να ανεβαίνει τον λόφο μέχρι που έφτασε στην κορυφή του. Από εκεί μπορούσε να δει στο απέναντι βουνό μια γιγάντια φωλιά. Έριξε μια ματιά στον χάρτη του σεντουκίου και δυστυχώς εκεί έπρεπε να πάει και έπρεπε να ανακαλύψει μόνος του τον δρόμο.

Ο παπαγάλος πέταγε ψηλά και του έλεγε το δρόμο μέχρι που από πάνω τους πέρασε ένα γιγάντιο πουλί που θύμιζε αετό. Ο παπαγάλος κατατρόμαξε και πήγε και χώθηκε μέσα στο σεντούκι. Ο Άλεξ το κοιτούσε με ανοιχτό το στόμα, ήξερε ποιανού ήταν η φωλιά.

Το πουλί ξεκίνησε να τους κυνηγάει και ο Άλεξ προσπαθούσε να κρυφτεί, αλλά δεν τα κατάφερνε ήταν πολύ δύσκολο, δεν μπορούσε να το προσπεράσει. Έτσι το πουλί τον γράπωσε και εκείνος κρατούσε σφιχτά το σεντούκι που είχε μέσα τον παπαγάλο.

Το πουλί τον πήρε και τον άφησε κουλουριασμένο μέσα στη φωλιά δίπλα σε αυγά που δεν είχαν ακόμα σκάσει και έκατσε από πάνω.

Η ζέστη που ένιωθε ο Άλεξ, ήταν αφόρητη και ο φόβος για να μην ανοίξουν τα αυγά, τεράστιος. Ξάφνου άκουσε ένα δυνατό κράξιμο του πουλιού το οποίο ήταν τόσο δυνατό που εκείνος έκλεισε τα αυτιά του και τα αβγά σχημάτισαν ρωγμές. Αυτό ήταν σίγουρα πολύ άσχημο. Έπρεπε να δραπετεύσει αν άνοιγαν τα αβγά ίσως γινόταν το πρώτο τους γεύμα. Ένα δυνατό σφύριγμα ανάγκασε το πουλί να φύγει. Ο Άλεξ πρόβαλλε το κεφάλι του για να δει τι ήταν εκείνο που για καλή του τύχη έδιωξε το πουλί.

Ο γκρι ανεμοστρόβιλος είχε πάρει το χρώμα της φωτιάς από κάποιο ηφαίστειο που ήταν από την άλλη πλευρά. Από τα χέρια του πετούσε πύρινες σφαίρες στον μπλε ανεμοστρόβιλο που του ανταπέδιδε με υδάτινες σφαίρες. Το κακό νέο ήταν πως η μάχη αυτή μεταφερόταν κοντά στο πειρατικό τους πλοίο. Αν το κατέστρεφαν δεν θα υπήρχε κανένας τρόπος να διαφύγουν από το νησί αυτός και οι πειρατές.

Δεν είχε χρόνο, έπρεπε να ρισκάρει. Άρχισε να ψάχνει την φωλιά για να βρει εκείνο το στρογγυλό, άνοιξε και το σεντούκι για να έχει και τη βοήθεια του παπαγάλου. Την χειρότερη στιγμή όμως, έσπασε ένα αβγό. Από εκεί βγήκε ένα μωρό πουλάκι στο μέγεθος του Άλεξ. Μόλις άνοιξε τα μάτια του και τον είδε μπροστά του άρχισε να φωνάζει: «Μαμά , μαμά, κρα κρα».

«Οοοοχι, δεν είμαι εγώ η μαμά σου, κάνεις μεγάλο λάθος» του έλεγε ο Άλεξ και πήγαινε προς τα πίσω. Όμως η τύχη δεν ήταν με το μέρος του καθώς σχεδόν αμέσως έσπασαν και τα άλλα πέντε αυγά. Τώρα έξι μικρά πουλάκια τον κυνηγούσαν και τον φώναζαν «Μαμά».

Εκείνη την στιγμή έμοιαζαν να πηγαίνουν όλα μαζί στραβά. Το γιγάντιο πουλί επέστρεφε στη φωλιά του και προόριζε τον Άλεξ για γεύμα, τα μικρά πουλάκια ερχόταν κατά πάνω του και το πειρατικό πλοίο δεχόταν επίθεση από τους ανεμοστρόβιλους. Όλα έμοιαζαν χαμένα μέχρι που ο παπαγάλος φώναξε:

«Κρακ ρα κοίτα εκεί, κάτι γυαλίζει». Πράγματι μέσα στα τσόφλια των αυγών υπήρχε ένα χρυσό φλουρί. Με μια γρήγορη κίνηση έπεσε πάνω στα τσόφλια, πήρε το φλουρί και το τοποθέτησε στην ειδική θέση του σεντουκιού. Τότε όλα έμειναν ακίνητα ένα

δευτερόλεπτο πριν από την καταστροφή. Το γιγάντιο πουλί στεκόταν από πάνω του με ανοιχτό το στόμα του, έτοιμο να τον φάει. Μια μπάλα φωτιάς ήταν έτοιμη να διαλύσει το πειρατικό καράβι και τα μικρά πουλάκια ήθελαν να φάνε τον παπαγάλο.

Ξαφνικά μια τεράστια ρουφήχτρα μέσα από το σεντούκι, άρχισε να ρουφάει τα πάντα. Ρούφηξε τους ανεμοστρόβιλους, το πουλί με τα μικρά του, τον παπαγάλο, τους πειρατές, ολόκληρο το νησί μέχρι που έμεινε ο Άλεξ ολομόναχος να πετάει και να κρατάει στα χέρια του το πολύτιμο σεντούκι.

Το σεντούκι έβγαλε δύο μάτια, μια μύτη και ένα στόμα κα φώναζε:

«Άλεξ, Άλεξ»

«Μα πως γνωρίζει το όνομα μου;» σκέφτηκε.

«Ξύπνα επιτέλους, θα βρω τον μπελά μου με εσένα» είπε η φωνή και ο Άλεξ άνοιξε τα μάτια του. Μπροστά του ήταν ο Άγγελος ο οποίος τον κοιτούσε με πολύ μεγάλη ανησυχία.

«Που είμαι; Το σεντούκι;»

«Μα τι λες, δεν φτάνει που έπεσες και χτύπησες, πας να με τρελάνεις κιόλας. Ανόητε ξάδερφε, τρομάρα που πήρα εξαιτίας σου» είπε ο Άγγελος καθώς τον βοηθούσε να σηκωθεί.

Ο Άλεξ δεν πίστευε πως όλο αυτό ήταν ένα όνειρο, έμοιαζε λες και είχε γίνει στα αλήθεια. Ξάφνου, ένας παπαγάλος εμφανίστηκε από το πουθενά μέσα στη σπηλιά.

«Να, να κοίτα ο παπαγάλος Μπαρμπαρόσα που μιλάει ».

«Ναι, καλά, έχεις τρελαθεί εντελώς» είπε ο Άγγελος. Ο Άλεξ όμως συνέχισε να τον κοιτάζει τον παπαγάλο και ο Άγγελος τον τραβούσε για να φύγουν. Ο παπαγάλος κρατούσε με το ράμφος του ένα χρυσό φλουρί, του έκλεισε το μάτι και μετά εξαφανίστηκε. Άραγε αυτό που είχε ζήσει ήταν μια περιπέτεια ή ήταν απλώς ένα μεγάλο όνειρο;

ΤΕΛΟΣ